

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΩΣ ΟΡΚΙΖΟΝΤΑΙ ΑΛΛΟΥ ΣΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Σε μερικούς ξένους λαούς, όταν οι άνθρωποι ορκίζονται ενώπιον του δικαστηρίου, είναι υποχρεωμένοι να τηρήσουν όρισμένους τύπους πολλή περιέργους.

Όταν π. χ. παρουσιάζεται στο δικαστήριο ένας Κινέζος, ο δικαστής του έγχορξίζει ένα φλυτζάνι, το οποίο αυτός ρίχνει κάτω και το κάνει κομμάτια, ενώ ο δικαστής απαγγέλλει :

— Πρέτει να της την αλήθεια. "Αν δεν ειπής την αλήθεια, η ψυχή σου θα σπάση όπως αυτό το... φλυτζάνι!

"Άλλοτε πάλι στην Κίνα, προκειμένου να ορκιστή ο μάγος, ο δικαστής έδινε ένα κοφί, για να του δείξη, ότι έτσι θα σβυστή κι' ή... ψυχή του, αν πη ψέματα.

Επίσης και ο συμβολικός άποκει αλισμός πετεινού ενώπιον του δικαστηρίου ήθελε να παραστήση ότι παρόμοιο τύχη περιέμενε και τον έπιτορκο.

Στη Βιερμανία ο μάγος όταν ορκίζεται, επικαλείται, σε περίπτωση ψευδούς καταθέσεως, τα χειρότερα μαρτυρία για τον ένοχο του και για τους συγγενείς του, λέγοντας :

— Είθε να μās βρούν, έμένα και τους δικούς μου, όλα τα κακά του κόσμου, αν πω ψέματα! Νά γίνουμε κοκκοί, ώλλοι, παράλυτοι, λεπροί, τρολλοί! Νά μās κάψη ή άστρατη κι' ο κερανός... κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Σε μερικά μέρη των 'Ινδιών αντί εναγγέλιον μεταξερφίζοντα στα δικαστήρια... δέματα τίγρον και σάφρον! Σ' αυτά έπάνω ορκίζοντα οι μάγους και ειχοντα, αν τυχόν παραθούν τον όθο τους, να φαγοθούν από τις τίγρες και να γερσίον από λέπια σ' όλο το δέμα τους σάν τις σάφρες!

"Άλλά και στη Νορβηγία ο όρκος πρό του δικαστηρίου δεν ήταν άλλοτε λιγότερο... διακομμητικός και στομφοδής. Άκούστε τον :

— "Αν ψευδορήσω, ο Θεός δεν θα με έξειση, αλλά θα με τιωρή αινιώως στην Κόλασι ως ειετροαμένο και σκληροτοράχλιο άματωλό. "Αν ψευδορήσω, όλα τα κτημάτα μου νάιναι καταραμένα, τα λειβάρια και τα χωράφια μου να μιν έναβγάλουν χορτάκια και καρπούς! "Η αγέλαδες μου κι' η προβατίνες μου να μείνουν στείρες σ' ό,τι έχω έδω στον κόσμο νάιναι καταραμένο!

Στους άλλους ευρωπαϊκούς λαούς ο όρκος εινε άπλοος και σύντομος. Στην 'Ισπανία ο μάγος γονατίζει μπρος στο εναγγέλιο και βάζει άπάνω του το χέρι, ενώ ο δικαστής

λέει :

— "Ορκίζεσαι στο όνομα του Θεού και του ιερού εναγγέλιου, ότι θα μίλησης ειλικρινώς και θα άπαντησης σ' όλες τις ερωτήσεις ποι θα σου κάνομεν.

— Μάλιστα! άπαντά ο μάγος. Και ο δικαστής προσθέτει :

— "Αν κάμης έτσι, ο Θεός θα σε άνταμείψη. "Αν όμως έπιορήσης, θα δώσης λόγο στο Θεό.

"Ο βέλος πάλιν, αφού απαγγείλει τον όθο, επύλλει :

— "Ας έχω τη βοήθεια του Θεού και των αγίων του!

Οι Μοαμεθανοί, όταν πρόκειται να ορκιστούν, κρατούν άνοιχτό το Κοράνι με τα δύο χέρια και σκούβον το κεφάλι ώσπου ν' άγγίξουν το ιερό βιβλίο του Προφήτη.

Άξέ το σι τοιτο το μαντήλι και πάρε αυτά για τον κάπο σου. Και του έδωσε ένα εικοσάφραγο χρυσό. Έξείνος πήρε από κάτω το κρανίο, το τύλιξε μέσα στο μαντήλι, και έπειτα κούνοντας το κεφάλι, έδωσε λίσο το εικοσάφραγο στο φίλο μου, λέγοντας :

— Δέν θέλω χρήματα ως που να βεβαιώητε ότι το νεκροέγκαλο αυτό εινε κάποιον στρατιότη που σκοτώθηκε στο Βατερλώ... Θά πισοήτε γι' αυτό, Θά σας το πη το ίδιο το κρανίο, έγνοια σας!...

Κατόπιν έκαμε άμείσως μιά άάτομη στροφή και έξαφανίστηκε πίσω από την έπανιά.

— Τι παράξενος άνθρωπος! ψυχήσε ο ίσοκόμης Λεοπόλδος!

"Η νύχτα ερχόταν γρηγορά και μαύρη... Άπό τα άσνερα που όλοένα βούρκοσαν στο στερέωμα άρχιζαν τώρα να πέτρον γοντρές σταλαγματιές βορχής...

(Στο προσεχές φύλλο το τέλος)

— Σκάθο ένα βόθο, μ ά τ ν χ έ ρ, βάν "Αλερβελδ, άπάντησε.

— Άμπα! Βοήκα αυτό που μου χροειάται, που ψυήσε σιά ό ύποκόμης. Αύτός έδω εινε ένας πρόφη κηπορός μου, ό όποιος φημίζεται στο χωριό του ως μάγος φοβερός.

— Άκούσε έδω Γιάννη, έξαλοαυθήσε κατόπιν άποτεινόμενος στο χωριό. "Αν βοής κανένα κρανίο άκράσιο, να μου το φέρης στην έπανιά. Δέν θα χρίσης για τον κάπο που θα κάνης.

"Ο γέρος κούνησε το κεφάλι του.

— Εινε πολλές καιρός τώρα, που δέν βρισκοντα πιά κρανία στο Βατερλώ, άπάντησε. Βρισκοντα όμως έ τ ο ι μ α στο Ουγγοντιο και μπορετε να αγοράσετε κανένα, αφού πηγαίνετε κατά κει.

— Όχι, όχι, επέμεινε ό φίλος μου. Θέλω ένα κρανίο που να βρεθήρε πραγματικά έδω που γινιη ή μάχη. Μπορώ άλλωστε να το άναγνωρίσω, αν εινε γνήσιο.

"Ο χωρικός κίττιξε μ' ένα βλέμμα ειρωνικό τον Δ' Άρτεβελδ, σίρωσε τους ώμους του και πήρε πάλι το τσιπί του.

— Νά το άναγνωρίσετε! του εινε. Κολοζάδια!... Μήπως το κρανίο το δικό μου και το κρανίο του βασιλέος δέν θα μιάζονε αν μείνουν όσα χρόνια μέσα στα χρώματα; Έγώ μόνος θα μποροθια να... "Άλλά άς εινε!... "Αν έχω τύχη να βρω σήμερα κανένα κρανίο έδω, να ελάθε φηγος, θα σας το φέρω. "Άλλά σάν δύσκολο μου φαίνεται.

"Ο γέρος ξανάγραψε ύστερα την έγγραφία του και μες έξακολούθησε το δόθο μας.

Προκειματισαμε έξαιρετα στην έξοχη κι' έπειτα για να ύποβοηθήσουμε τη χόνενη, άνεβριζαμε ως την κορυφή της μεγάλης χωματένης πυραμίδας του Βατερλώ, επί της όποιος έχει στήθει ένα λιοντάρι σ' άνάμνησι των σιμαζικών στρατευμάτων που πολέμησαν εκεί κατά του Βοναπαρτή.

"Από το έρωμα αυτό φαίνεται όλη ή έκτασι του πεδίου της μάχης. Σ' διάφορα σημεία, μέσα στην πεδιάδα και μέσα στα μεγάλα χωράφια, σπαιόμενοι σταυροί και ανμεια έγείροντα πόδ τιμη των στρατιωτών που σκοτώθηκαν άνδρως. Μνημεία για τους Άγγλους, τους Γρόσσους, τους Βαυαρούς πολεμιστάς, και μόνον για τους Άλλους δέν έχει στήθει κανένα μνημείο, ούτε ένας σταυρός. "Η έκνοια αυτή σκληρά λίθη πάντοτε μου έκανε άλγουνή έντύποσι. Καβαλιζέψαμε κατόπιν και πάλιν κι' αφού έπισκεφθήκαμε τα διάφορα σημεία, που καθένα τους φημίζει κι' ένα άμαθηρό έπεισόδιο της μάχης, έπιστρέψαμε στην έπανιά του Ουγγοντιου.

Μόλις φτάσαμε εκεί είδαμε το γερο-σαατιά πούγαμε αναντήρει πρό όλιγου, να μās περιμένη κρατώντας στα χέρια του κάτι τυλιγμένο σ' ένα χαρτί.

"Αρχίζε να σουροιάσθην. "Ο όρωός του φηνοσάφρον ήμος κατέβαινε στον όρισμένο σκελασμένο από μαύρα σίνερα.

— "Α! Έδω είσαι! φώναξε ό "Αρτεβελδ, βλέποντας τον μάγο να τον περιμένη. "Ημωια βέβαιος, ότι θα βρισκότανε ένα κρανίο και για μένα. "Ενα άληθινό κρανίο πολεμιστάς κι' όχι ένα κοζάλινο δοχειο που περιείχε άλλοτε τον γκεγέγαλο κανενός ζυθοπόλου Φλαμανδού. Αι, τι λές, κίθ Γιάννη;

— Καταλαβαίνω τι θέλεις να πη. κίθμε βάν "Αρτεβελδ, άπάντησε ό γέρος, φέροντας ένα βλέμμα διαπερασικότατο άπάνω του. Θέλετε να πη, ότι έρχομαι να σας γελάσω, αλλά σας βεβαίω ότι το κρανίο αυτό το βοήκα μέσα σ' ένα λάκκο. Επειτε ότι μπορετε να άναγνωρίσετε ένα γνήσιο κρανίο του Βατερλώ. Πάρτε το λοιπόν κι' έξετάστε το.

Λέγοντας τα λόγια αυτά άνοιξε το χαρτί κι' έβγαλε από μέσα ένα κρανίο γεμάτο λάσπε.

— Μόλις το βοήκα καθώς έσταθα, ειπε.

"Ο φίλος μου κούνησε με έκπαση το κεφάλι του.

— Δέν το πιστεύετε; φώναξε ό γέρος. Θά σας το άποδείξω λοιπόν άμείσως. Πάρτε το και κρατήστε το στο χέρι σας.

"Ο ύποκόμης έπάκωσε. Πήρε το κρανίο και το κράτησε στην άνοιχτή του παλάμη.

Την ίδια στιγμή ό γέρος σφύριξε δυνατά. Κι' άμείσως ανεβη κίθι το παράδοσο, το άκατανόητο, το τρομερό κι' άνεξήγητο.

Το κρανίο, σάν νάκονε στο σφύρημα, έκαμε ένα άάτομο κίθμη μιστό γαντωμένο χέρι του "Αρτεβελδ, άνιπρήνε ψηλά κι' έπεσε από το έφος του άλόγρον στο ήγρο έδαφος του όρουμ!

"Ο φίλος μου κι' έγώ δέν μποροσαμε να κρατήσουμε μιά κρανηγή τρούμιν. Μά ό Δ' Άρτεβελδ ανήθε γρηγορά και ειτε γελώντας νενοιά :

— Τι άνόητος που είμαι! Το κρανίο έπεσε κάτω από άπροσεξία μου, άσφαλώς. Πάλι όμως καλά ό που δέν έστασε. Κύρ Γιάννη - Λώκ, περιτύ-

